

13.8.2023, Pustá Rybná

Ve jménu Boha Otce i Syna i Ducha svatého.

POZDRAV Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho i Pána Ježíše Krista.

INTROIT Hospodina stále před oči si stavím, je mi po pravici, nic mnou neotřese. Proto se mé srdce raduje a moje sláva jásá, v bezpečí přebývá i mé tělo, neboť v moci podsvětí mě neponecháš, nedopustíš, aby se tvůj věrný octl v jámě. Stezku života mi dáváš poznat; vrcholem radosti je být s tebou, ve tvé pravici je neskonale blaho. Ž 16, 8-11

PÍSEŇ 171 Buď Pánu čest

VSTUPNÍ MODLITBA

Pane Bože, morální poklesky našich bližních i těch, kdo jsou daleko od nás, trápí naši duši. Co kdo udělal nebo neudělal, řekl nebo neřekl, slíbil a nesplnil. Ty nás však učíš odpouštět. Učíš nás přijímat jedni druhé v lásce a slitování, bezpodmínečně a bez zásluh. Vedeš nás k lítosti, pomáháš nám vyslovovat slova omluv za to, za co můžeme i my sami. Učíš nás přijímat svůj díl viny a prosit za odpuštění. A jen díky Tobě víme, že máme, ke komu se obracet, komu předkládat své chyby a u koho hledat soucit a smilování. Prosíme Tě, upevňuj nás ve víře v Tebe a dej nám nacházet klid a pokoj pro naše duše. Amen.

1. ČTENÍ Lk 19, 1-10

PÍSEŇ 367 Studně nepřevážená

OHLÁŠKY

PŘÍMLUVNÁ MODLITBA

Pane Bože, prosíme Tě za všechny muže, kteří se zamilovávají do zadaných či vdaných žen.

Prosíme Tě i za všechny ženy, které jen hledají milosrdný soucit a milostivou náruč.

Prosíme Tě za všechny, kdo mají jen tu jedinou ovečku a někdo cizí jim ji ještě vezme.

A prosíme Tě za všechny, kdo musejí brát tu jedinou ovečku a nedat ze svého.

Víme, že jen u Tebe je to pravé odpuštění a skutečné slitování, prosíme Tě, dávej nám je nacházet také ve společenství Tvého lidu a veď nás všechny k přijímání a rozpoznávání Tvé milosti.

A všechny své prosby za naše blízké vkládáme do společné modlitby: Otčenáš... Amen.

POSLÁNÍ Zármutek podle Boží vůle působí pokání ke spáse, a toho není proč litovat, zármutek po způsobu světa však působí smrt. Pohleďte, k čemu vás vedl tento zármutek podle Boží vůle: jakou ve vás vzbudil opravdovost, jakou ochotu k omluvě, jaké znepokojení, jakou bázeň, jakou touhu, jakou horlivost, jakou snahu potrestat viníka! Tím vším jste prokázali, že jste se v té věci zachovali správně. 2Kor 7, 10-11

POŽEHNÁNÍ Hospodin je tvůj ochránce, Hospodin je ti stínem po pravici. Ve dne tě nezasáhne slunce ani za noci měsíc. Hospodin tě chrání ode všeho zlého, on chrání tvůj život. Hospodin bude chránit tvé vycházení a vcházení nyní i navěky. Ž 121, 5-8

PÍSEŇ 489 Tvé požehnání

2. ČTENÍ (ZÁKLAD KÁZÁNÍ)

2Sam 11,26-12,6

Když Urijásova žena uslyšela, že její muž Uriáš je mrtev, naříkala nad svým manželem. Jakmile však smutek pominul, David pro ni poslal, přijal ji do svého domu a ona se stala jeho ženou. Porodila mu pak syna. Ale v očích Hospodinových bylo zlé, co David spáchal.

Hospodin poslal k Davidovi Nátana. Ten k němu přišel a řekl mu: „V jednom městě byli dva muži, jeden boháč a druhý chudák. Boháč měl velmi mnoho brávy a skotu. Chudák neměl nic než jednu malou ovečku, kterou si koupil. Živil ji, rostla u něho spolu s jeho syny, jedla z jeho skývy chleba a pila z jeho poháru, spávala v jeho klíně a on ji měl jako dceru. Tu přišel k bohatému muži návštěvník. Jemu bylo líto vzít nějaký kus ze svého brávy či skotu, aby jej připravil poutníkovi, který k němu přišel. Vzal tedy ovečku toho chudého muže a připravil ji muži, který k němu přišel.“ David vzplanul proti tomu muži náramným hněvem. Řekl Nátanovi: „Jakože živ je Hospodin, muž, který tohle spáchal, je synem smrti! A tu ovečku nahradí čtyřnásobně zato, že něco takového spáchal a neměl soucitu.“

Byl jednou jeden muž, Uriáš se jmenoval, a ten umřel. A zbyla po něm žena, jeho žena a přirozeně nad jeho smrtí naříkala. Ten nářek prý trval sedm dní, ale to je teď jedno. A když její doba truchlení skončila, stala se ženou toho, který nechal zabít jejího manžela. Dokonce mu porodila syna. Ale to, co David spáchal, jak jedno, tak druhé, se zase nelíbilo Hospodinu.

Kdo věříte v Boha, tak víte, že když se mu něco nelíbí, tak je to špatné a když se mu něco naopak líbí, tak je to dobré. Tím jediným

měřítkem je však on sám a nikdo jiný. Pánu Bohu se nelíbilo, že se David zamiloval do ženy, která už patřila někomu jinému a toho poslal na smrt a jeho ženu si pak vzal.

A poslal k němu Nátana, což byl Hospodinův posel, prorok, který mu pověděl příběh. V jednom městě byli dva muži, boháč a chudák. Boháč toho měl mnoho a chudák jen jednu malou ovečku, kterou si navíc koupil. Žila však s ním a on ji měl jako dceru. Tu přišel k tomu boháči návštěvník. Boháč ho chtěl pohostit, ale bylo mu líto vlastního a vzal tu jedinou ovečku toho chudáka a připravil ji svému hostu. David se naštvál, což je taková oblíbená reakce, jak je tohle možné a ten, který to spáchal, je synem smrti. A tu nešťastnou ovečku nahradí čtyřnásobně zato, že něco takového udělal a neměl soucitu. Ten celý příběh vám tu vykládám, abyste měli nějaké téma k nedělnímu obědu, jak může někdo obětovat jedinou ovečku jednoho chudáka a nepohostit poutníka z vlastního. Je to koneckonců téma etické, teologický je na tom snad ten Hospodin, což nám půjde velmi dobře. Ale pojďme dále. Nejen že se v tom boháči měl poznat David sám, ale celý příběh mu byl vyložen proto, aby poznal, že není dobré se zamilovávat do zadaných žen a posílat jejich muže na smrt. A už vůbec není dobré si pak ty ovdovělé ženy brát za své. Paralela je jasná, když má někdo něco vlastního dosti, nemusí brát cizí, natož když jde o jediný majetek jednoho chudáka.

Podobně když je nějaká žena už vdaná, nemá se do ní co zamilovávat jiný muž, natož aby jejího manžela nechal rovnou zabít.

A ji si pak vzal za svou. Své touhy a choutky je někdy dobré potlačit a nebrat si to, co není mé, ani svého soka v lásce nenechávat zabíjet.

Nelíbí se to totiž především Hospodinu. Ten je ostatně naším nejvyšším a také jediným soudcem a skutečně soudit může jen On.

A to proto, že na rozdíl od nás ví všechno, a proto je také žárlivě milující a má tu sílu nejen odpouštět, ale také milovat.

Že se někdo do někoho zamiluje, to už se tak někdy stane, je to přirozené a lidské. Nesmí se však zamilovávat do někoho, kdo už patří někomu jinému. David se zamiloval do vdané ženy, a to je zlé, to vůbec není dobré. Navíc pak nechal zabít jejího manžela, když se to zrovna hodilo a je pak otázka, co je horší. A jeho ženu si pak vzal za svou ženu.

Projevená zamilovanost do někoho, koho už z principu nemůžu mít, by se měla umět potlačit. Zamilovávat se můžeme jen do lidí svobodných nebo nezadaných, ne do těch, kdo už patří někomu jinému. Ani nemůžeme nikoho nechávat zabíjet, když už může někdo umřít, tak vinou nepřítele, nikoli proto, že by ho nastrčil jeho takříkajíc spojenec. Zamilovanost se musí umět neprojevit, nedat najevo, že se mi ten někdo líbí, že ji mám rád, že jsem se do ní zamiloval, protože se to ve skutečném životě trestá smrtí.

A pokud se mohu zamilovat, tak jen do lidí nezadaných. Všechno ostatní je vlastně hřích. A Pánu Bohu se to nelíbí.

Co se však Pánu Bohu líbí, když už jsme u toho. Když se muži zamilovávají jen do nezadaných a svobodných žen. Když muži nenechávají zabíjet své soky v lásce a když bohatý člověk dává ze svého a nikoli z cizího. Neboli Pánu Bohu se líbí, když je vše, jak má být.

Když už se někdo někomu líbí, tak to aspoň nedává najevo a když se neposílá na smrt. A když ten, kdo má všeho dosti, umí se o to také podělit a nebere cizím. Pánu Bohu se zkrátka líbí, když je všechno v pořádku a nemusí se stavět žádné velké etické mantinely, protože všichni vědí, jak se mají chovat. Do koho se mají nebo spíš nemají zamilovávat a nenarušovat tak štěstí někoho jiného. A dávat výhradně ze svého, z toho, co všechno mám, aniž by mi to muselo být líto. To všechno se Pánu Bohu líbí a není třeba to nějak narušovat.

A když se to naopak Pánu Bohu nelíbí, nemusí se to líbit ani nám a můžeme proti tomu nějak zakročit. Sice ho neposílat hned na smrt, jak to opět stíhalo pana Davida, ale vést k nápravě. David tedy měl poznat, co všechno udělal špatně a učinit pokání.

Pokání spočívá v rozpoznání hříchu, lítosti nad ním a prosbě o odpuštění. A hříchem je rozhodně cizoložství neboli zamilování se do nepravé osoby, posílání někoho na smrt a dávání z cizího. Taková krádež za bílého dne.

Pokáním se však také rozumí obecně lítost. Nikoli hněv, ale lítost nad tímto světem. Ne, že by tento svět ležel v hříchu nebo bychom v něm leželi my, my i svět jdeme každý svým směrem, ale každé provinění zasluhuje lítost. Nemusíme se, tak jako David, hněvat nad lakomým boháčem, ale může nám být líto okradeného chudáka.

Nemusíme se, tak jako David, zamilovávat, do koho chceme, ale jen do lidí svobodných a nezadaných. A nemusíme se, tak jako David, pokrytecky pohoršovat nad obětováním cizího, ale můžeme obětovat vlastní. Zároveň si však myslím, že zamilovanost a hřích u mužů je ještě jiný než u žen. Muži by se jen tak zamilovávat neměli, zatímco ženy, o nichž se píše, komu všemu v dávných dobách podle všeho patřily, tam to zas tak nevádí. Protože mužovou odpovědností je, do koho se zakouká, zatímco žena, která by opravdu neměla být majetkem svého muže, ta má právo na to žít šťastný život. Zatímco šťastím muže je opravdu jeho žena.

Takže milí muži, dávejte pozor na to, kdo se vám líbí a milé ženy, buďte ve svém životě šťastné, abyste těm mužům mohly také odolat.

A malá poznámka na závěr: veškerý dobytek patří do chléva, nikoli na jídelní stůl.